

tevens in andere delen des lands voorgedaan. Ook het in Brussel gevestigde inkoopbureau van de *Luftwaffe*, de *Aussenstelle Westen*, zette zijn werkzaamheden voort. Dit bureau kocht via Nederlandse zwarthandelaren in de eerste maanden van '43 zulke grote hoeveelheden maandverband bij de detailhandel in, alles tegen exorbitant hoge prijzen, dat in die periode, aldus het betrokken rijksbureau, 'onze eigen voorziening met maandverband ernstig in het nauw (werd) gebracht.'¹

★

In de bespreking die op 10 juli '42 bij Seyss-Inquart plaatsgevonden had, was vastgesteld dat bij de *Blau-Aktion II* in ons land vijf inkooporganisaties ingeschakeld zouden worden. Twee noemden wij al: de organisatie van Fiebig/*Kapitän* Sommer en de '*Gruppe-Heymann*'; de drie andere waren de inkooporganisatie van de *Waffen-SS*, de inkooporganisatie van een functionaris van de *Zentralauftragsstelle* (die ten behoeve van het *Ostministerium* al voor 5 mln *Rm* ingekocht had en nu niet hoger mocht gaan dan 7 mln) en de z.g. *Zentralkraft* – een organisatie waarvan wij alleen weten dat zij auto-onderdelen clandestien inkocht. Alles wijst er op dat Fiebig/Sommer en de '*Gruppe Heymann*' de veruit grootste aankopen gedaan hebben. De door Fiebig gecontroleerde n.v. Pimitex kocht voor ongeveer 53 mln *Rm* aan goederen, de '*Gruppe-Heymann*' voor bijna 90 mln *Rm*. Wat de activiteit zelf betreft, zijn wij door het proces dat na de oorlog tegen Heymann aangespannen werd, omtrent het optreden van zijn groep het beste ingelicht.

De aanduiding van deze groep komt ons, wat Heymann persoonlijk betreft, ietwat onbillijk voor. Zeker, als naaste relatie van *Oberst* Veltjens bleef hij formeel aan het hoofd staan, maar zijn innerlijke bezwaren tegen het werk dat hij verrichtte, waren niet geringer geworden. Daar stond tegenover dat de protectie die hij genoot, natuurlijk speciale betekenis kreeg toen eenmaal de Jodendeportaties op gang kwamen – dat was twee weken na de inzet van *Blau-Aktion II*. Werk voor de *Blau-Aktion* betekende nu dat men tegen deportatie beschermd was. Heymann trachtte zoveel mogelijk Joden in die bescherming te laten delen: hij breidde zijn Joodse staf uit. Dat sloot een zeker risico in (het wekte weerstanden bij de *Sicherheitspolizei*, speciaal bij *IV B 4*); méér risico nam Heymann toen hij *SS-*

¹ Rijksbureau voor genees- en verbandmiddelen: 'Beknopte geschiedenis' (1946), p. 113 (CNO, 311 a).